

Stefaan Vergaerde
Commandant in de reserve
Projectleider project "Nooit meer oorlog"
Verpleegkundige palliatieve zorgen

Mijn grootvader vertelde veel over de Tweede Wereldoorlog.

Geen stoere militaire heldendaden maar hoe hij als mens en als jonge vader probeerde te overleven. De zorg voor zijn jong gezin was voor hem heel belangrijk ...

Hij vertelde over de angst - die alles overheersende angst – om toch maar niet opgepakt te worden. Uiteindelijk hadden ze hem toch te pakken. Hij werd bij de lurven gevat om aan de Atlantikwall te gaan werken in het noorden van Frankrijk.

Al bij al had hij het in tegenstelling met zovele mensen het er tamelijk goed van afgebracht ...

En dat beseftte hij ook maar al te goed...

Kort na de oorlog kocht hij twee grote, groene boeken:
"De geschiedenis van de oorlog der Verenigde Naties. "
("De sphinx" Brussel, 1947)

Als kind zat ik veel naast hem in de zetel, samen bladerend door de dikke boeken. Hij vertelde en vertelde ...

Soms stonden we efkens stil bij gruwelijke foto's.
Mijn grootvader had het als mens heel moeilijk met het gebeurde ...

"Hoe was dit allemaal mogelijk geweest? Hoe was het allemaal zover kunnen komen? "

Onbewust wakkerde mijn grootvader zo de interesse aan in de geschiedenis, in WO-II, in de Holocaust, in dit zo gruwelijk verhaal ...

Jaren later studeerde ik af als ziekenhuisverpleegkundige. Na mijn studies volgde ik een opleiding als Kandidaat Reserve Officier (KRO) bij de infanterie van het Belgisch leger. Ik leerde er wat oorlog betekent en hoe belangrijk het is om als militair en als mens op te komen voor recht, vrijheid en vrede ...

Samen met de school van mijn dochter Charlotte, basisschool Mozaïek uit Sint-Kruis Brugge werkten wij een project herinneringseducatie rond WO-I uit.

Het project werd dankzij de Provincie West-Vlaanderen, het netwerk oorlog en vrede in de Westhoek, het gemeentebestuur van Diksmuide, de groepering reservemilitairen West-Vlaanderen en Mars en Mercurius Brugge een groot succes.

Wij wakkerden bij de jeugd de interesse voor die bijna vergeten "Groten Oorlog" weer aan.

Met dit project vielen wij in de prijzen. In 2009 en 2010 waren wij laureaat "Burgerzin: jeugd en civisme ".

Op de prijsuitreiking in 2009 leer ik mevrouw, Simonne Corremans kennen. Simonne is voorzitter van de vriendenkring der gewezen politieke gevangenen en rechthebbenden van het kamp van Ravensbrück.

Ravensbrück blijkt een concentratiekamp te zijn voor niet-Joodse vrouwen met een kinderkamp als bijkamp ...

Ik word uitgenodigd op hun jaarlijkse bijeenkomst. Ik kom er in contact met overlevenden van dit berucht concentratiekamp...

Hun verhalen van solidariteit, verdraagzaamheid, de wil om te overleven, ... raken mij tot in het diepste van mijn zijn ...

De strijd voor recht en vrijheid, het verraad, de gruwel ...

Tijdens een korte toespraak lanceer ik een oproep om hun verhalen niet verloren te laten gaan voor de jeugd.

Ik word "overstelp" met mensen die hun gruwelijk verhaal willen doen en mij uitnodigen om eens op de koffie te komen.

Het ontbreekt mij echter aan tijd en wetenschappelijke ondersteuning om dit verder uit te bouwen.

Tijdens een forumdag "Aanbieders projecten Herinneringseducatie" in het ministerie van Onderwijs maart 2010 leer ik Frank Van Eeckhout, pedagogisch medewerker bij de vzw Auschwitz in Gedachtenis – Stichting Auschwitz kennen. Ik doe hem mijn verhaal ...

Hannes Vanwymelbeke van het IV-NIOOO is daar ook aanwezig.

Enkele maanden later krijg ik een uitnodiging van Frank Van Eeckhout om de koppen eens bij elkaar te steken in Brussel rond "De vrouwen van Ravensbrück".

Het project Herinneringseducatie:
"Vrouwen van Ravensbrück" is geboren.

Frédéric Crahay, historicus bij de vzw Auschwitz in Gedachtenis – Stichting Auschwitz, Griet Brosens, historica IV-NIOOO en Simonne vervoegen onze rangen.

Tijdens het weekend van 02-03 oktober worden de laatste overlevenden van het kamp van Ravensbrück, hun kinderen en kleinkinderen n.a.v. de 65e verjaardag van de bevrijding van de concentratiekampen ontvangen op het stadhuis van Antwerpen.

Er is ook een plechtigheid aan hun monument in het erepark Schoonselhof te Wilrijk.

's Middags zitten wij allemaal samen aan tafel en praten we wat bij.

We kunnen starten met de concrete invulling van ons project. Het interviewen van de laatste overlevenden van het kamp van Ravensbrück, hun kinderen en kleinkinderen. Het aanbieden van een project in de scholen en wie weet een ontvangst in de Senaat op V-dag 2011.

Oorlog blijkt meestal een mannenzaak te zijn ... De Holocaust, een Joodse zaak ... Maar er zijn ook zeer veel niet-Joodse vrouwen en kinderen die de gruwel van de concentratiekampen meegemaakt hebben.

Dit mogen we niet vergeten!

En het is 1 voor 12. Het gaat echt om de laatste getuigen ...